

Anna Ekberg
Thomas Rydahl

MERENNEIDON IKUOLEMA

Merenneidon kuolema

Anna Ekberg
Thomas Rydahl

MERENNEIDON KUOLEMA

Tanskan kielestä suomentanut Katarina Luoma

minerva
MINERVA KUSTANNUS OY
HELSINKI

Tanskankielinen alkuperäisteos:

Mordet på en havfrue

© Anna Ekberg & Thomas Rydahl and JP/Politikens Hus A/S 2019 in agreement with Politiken Literary Agency

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus Oy, 2021

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Katarina Luoma

Katkelman *Pienestä merenneidosta* sivulla 456 suomentanut
Eeva-Liisa Manner.

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuva: Shutterstock

ISBN 978-952-375-211-5

Painettu EU:ssa, Livonia Print, 2021

H. C. Andersen kirjoitti päiväkirjaa lähes joka päivä
koko aikuiselämänsä ajan aina vuodesta 1825
kuolemaansa saakka vuonna 1875.
Vain puolitoista vuotta puuttuu.
Kun hän kesällä 1834 palasi kotiin Italiasta
köyhänä kuin kirkonrotta,
hän lakkasi yhtäkkiä kirjoittamasta päiväkirjaansa.

Kukaan ei tiedä miksi.

Tämä romaani alkaa siitä ajankohdasta,
jolloin Andersen keskeytti päiväkirjan kirjoittamisen.

Osa I

X

13.–18. syyskuuta 1834

Luku 1

Mies ei ole normaali. Normaali mies repii vaatteet hänen yltään. Normaali mies tuuppii häntä ympäriinsä. Normaali mies avaa housunsa ja antaa hänen katsoa pimeyteen siinä toivossa, että näky innostaisi häntä. Normaali mies on liian väsynyt, juopunut ja kiihottunut edes nähdäkseen hänet tai tietääkseen, että hänen nimensä on Anna ja hänellä on kuusivuotias tytär, pikku-Marie, josta tytön tati huolehtii viereisessä huoneessa. Normaali mies ei ajattele häntä muuna kuin pehmeänä vakona.

Mutta tämä asiakas ei ole normaali.

Mies ei ole koskaan riisunut vaatteitaan, töninyt häntä tai näyttänyt hänelle mitään housuistaan. Hän ei ole rikas muttei köyhäkään, ehkä hän on opiskelija, jonkinlainen kirjailija, niin Anna on kuullut, vaikka mies ei puhu paljoa. Hän tietää vain miehen sukunimen, Andersen. Myös tänä iltana mies on epätavallisen huoliteltu ja hyväntuoksuinen. Viime kerran jälkeen hän on kasvattanut viikset, Annan mielestä ne tekevät hänestä miehekkäämmän näköisen, mutta hän ei tohdi sanoa mitään. Mies on alle kolmekymmentävuotias, ehkä hieman vanhempi, sitä on vaikea sanoa. Hän on istahtanut seinän viereiselle penkille ja ottanut esiin saksensa ja värillisen paperinsa. Mies ei tahdo muuta kuin katsella häntä ja tehdä hänestä siluettikuvan. Välillä mies kohottaa katseensa ja katsoo häntä suurilla silmillään hätäisesti ja häpeillen, minkä jälkeen

katse siirtyy takaisin saksiin ja värilliseen paperiin. Hän on täysin uppoutunut saksilla työskentelyyn, pienet palaset putoilevat paperista, kun hän leikkaa. Anna ei ole koskaan nähnyt kenenkään kääntelevän saksia ja leikkelevän niillä paperia tuolla tavalla ja noin taitavasti, ei edes räätäliedän. Hän ihailee sitä – miehen kykyä luoda kauneutta ja saada kaikki muu katoamaan. Jäljelle jää paperinohut painos Annasta hiukset valtoimenaan ja luontoa uhmaavine muotoineen, poissa on kaikki rumuus, lukuisat asiakkaat jotka ovat jättäneet jälkensä Annan silmiin, hänen puuttuva etuhampaansa ja huolesta kielivät juonteet otsassa, huoli pikku-Mariesta, miten tämän käy, pystyykö Anna tarjoamaan hänelle paremman elämän kuin on itse saanut.

Joskus Andersen myös pyytää häntä tekemään jotain erityistä. Voitteko ojentaa käsivartenne ja kätenne kohti kattoa? Voitteko nostaa jalkojanne kuten ballerinat teatterissa? Ja sitten hän tekee niin. Tai koettaa tehdä. Hän tekee melkein mitä tahansa rahasta, joka miehellä on tapana antaa hänelle. Silti Andersen ei tahdo, että hän pudottaa alushameensa, mies ei koskaan tahdo nähdä hänen häpyään, ainoastaan rinnat ja muodot. Hän on kysynyt mieheltä, pitäisikö hänen kuitenkin riisua viimeinen ja ratkaiseva vaatekappaleensa. Mutta ei, ehdottomasti ei. Annan pikkusisko Molly on sitä mieltä, että mies on luonnoton. Et voi luottaa mieheen, joka ei juo eikä makaa naisten kanssa, Molly sanoo. Sitä vastoin voit luottaa siihen, että mies joka juo ja makaa naisten kanssa satuttaa sinua ennen pitkää. Sellaisia kaikki miehet ovat.

Anna ojentautuu ja työntää rintojaan miestä kohti molemmat kädet kapeilla lanteillaan. Andersen kohottaa katseensa ja katsoo tutkivasti Annan kalpeita rintoja, jotka roikkuvat vapaasti ja heiluvat kevyesti.

Ulkoa kadulta kantautuu vartijan kuulutus: *Kello on yhdeksän, ja kaikki on hyvin.* Aina saman vartijan, heillä on kullakin oma alueensa kaupungista vartioitavanaan. Ja kapeilla kujilla tarvitaan

tomeraa vartijaa, joka keskeyttää tappelut, taltuttaa juopuneet merimiehet, raahaa yksijalkaiset varkaat oikeustalolle ja palauttaa järjestyksen kaaokseen.

– Auts, Andersen sanoo ja vie sormensa huulilleen, verta tippuu lattialle.

– Antakaa kun autan, Anna sanoo ja tulee lähemmäs.

Mies näyttää pelokkaalta ja imee sormeaan. – Ei, ei, hän sanoo.

– Mutta teistä vuotaa verta.

– Minun täytyy lähteä, on jo myöhä, aivan liian myöhä, mies voivottelee onnettomanakin lapsi.

– Menettekö kotiin perheenne luokse? Anna kysyy, pukeutuu ripeästi ja kuvittelee mielessään pitkän laihan miehen ja kalpean kauniin vaimon, jolla on lapsi kummallakin rinnalla.

Mies ei vastaa vaan nousee ja panee paperileikkeensä mustaan nahkasalkkuun. Hänen hiuksensa miltei koskettavat kattoa, niin pitkä hän on, niin, hän muistuttaa lähinnä pitkäkätistä apinaa, jonka Anna on nähnyt huvipuistossa.

– Palkaksi vaivoistanne, mies sanoo ja painaa lämpimän kolikon hänen käteensä, pisara verta valuu mukana. – Ja luotettavuudestanne, mies lisää.

Anna nyökkää, mutta hänestä tuntuu, että hänen pitäisi myös niiaa. – Saanko katsoa? hän sanoo ja yllättää itsensä. Hänellä ei ole tapana esittää asiakkaille pyyntöjä.

Andersen on myös yllättynyt, peloissaan. – Katsoa?

– Itseäni, Anna sanoo ja nyökkää kohti nahkasalkkua, jota mies puristaa pitkällä sormillaan kuin kynsillä saalista.

– Ensi kerralla, ensi kerralla. En ole tyytyväinen, en vielä, Andersen sanoo. – Mutta se ei johdu teistä vaan minusta.

Mies avaa oven ja kurkistaa käytävään. Kuten useimmat Annan asiakkaista, hänkään ei välitä tavata muita talossa vierailevia miehiä. Sitten hän hyvästelee nopeasti. Hänellä ei ole painaa päähänsä korkeaa hattua kuten hienoilla herroilla, vain pehmeä mustasta

silkistä valmistettu lakki, joka on numeroa liian pieni ja varmasti ostettu ulkomailta, ehkä Ranskasta. Anna muistaa heikosti erään ranskalaisen asiakkaan, siitä täytyy olla jo vuosia, miehellä oli samanlainen päähine, ja hän maksoi kaiken lisäksi vanhentuneilla ranskalaisilla seteleillä.

Andersen kumartuu ovenkarmin alitse ja katoaa. Saappaat kopisevat puulattiaan, kunnes mies on poissa.

Anna on helpottunut, laiha kirjailija oli päivän viimeinen asiakas. Nyt hän pääsee Mollyn luokse. Ja pikku-Marien, joka toivotavasti nukkuu.

Hän pukee mekkonsa taas ylleen ja noukkii paperinpalaset lattialta. Ne ovat levinneet ympäriinsä kuin suuret lumihiutaleet, hän tunnistaa rinnan sieltä, jalan täältä. Siluettikuvaa tehdessään Andersen oli harmistunut monta kertaa ja aloittanut alusta. Anna sujauttaa kolikon kukkaroonsa ja ajattelee lehtikaalilla ja suolatun sianlihan suikaleilla höystettyä keittoa, jota myydään kadunkulmassa kuudella shillingillä.

Oveen koputetaan. Siihen ääneen hän ei totu koskaan, uuden asiakkaan ääneen ja tämän uusiin vastenmielisyyksiin. Miehiin, jotka tahtovat tunkea sormensa hänen ruumiinaukkoihinsa, peseytyä hänen virtsallaan, tulla läimityiksi vöillä takapuolelle. Yleensä asiakkaat sanovat hänen nimensä, mutta ulkopuolella on hiirenhiljaista. Ehkä kirjailija on palannut, ehkä hän unohti jotain.

– Tekö siellä, herra Andersen?

Ei vastausta. Sen sijaan oveen koputetaan uudelleen yllättävällä rytmillä. Anna painaa korvansa ovea vasten, hän kuulee jonkun ulkopuolella. Hän voisi jättää avaamatta ja sanoa, että on lopettanut tältä päivältä. Mutta raha, he tarvitsevat rahaa majataloa varten. Anna ja Molly aikovat ostaa Juudaksen luolan, joka sijaitsee tunnin kävelymatkan päässä Länsiportin muurista. Se ei ole Sjellannin kaunein majatalo, mutta ratsastajat majoittuvat siellä usein, ja sillä on hyvä maine, koska edellinen omistaja ei koskaan torjunut

ketään. Riippumatta siitä kuka tahtoi yöpyä siellä, tarjolla oli olkisänky ja tuoppi olutta. Olkoon vaikka itse Juudas, hän joka petti Jumalan pojan, jos kukkarosta vain löytyi kolikko. Lisäksi se on ainoa majatalo, jonka Anna ja Molly voivat ostaa, naiset eivät tietenkään saa omistaa mitään sillä tavalla, mutta omistaja oli suostunut kirjoittamaan Annan ja Mollyn kuolleen isän nimen omistustodistukseen. He ovat jo maksaneet sadan riikintaalerin käsirahan, jonka säästämiseen meni puoli vuotta. Anna ja Molly kumpikin ovat ottaneet vastaan kaikki, jotka ovat koputtaneet oveen. Harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta.

Hänen on pakko avata ovi.

Katosta roikkuvan öljylampun himmeässä valossa Anna erottaa nuoren naisen tyylikkäässä vaatteissa kaunis huivi vaaleille hiuksille kietaituna. Hänen kaltaisensa eivät yleensä tule talolle. Eivät toden totta. Ehkä hän on eksynyt. Ehkä hän etsii miestänsä. Voisiko hän olla herra Andersenin vaimo, joka on seurannut miestänsä, jos Andersenilla nyt ylipäättään on vaimoa?

– Voinko olla avuksi? Anna kysyy.

– Sallitteko, neiti Hansen? nainen sanoo hiljaa ja osoittaa Annan huoneeseen.

Nainen on kaunis kuin hieno nainen Pariisista. Ja Anna tahtoo mielellään välttää keskustelua käytävällä, missä kuka tahansa saattaa kuulla, mitä he sanovat. Parilla huoralla on niin vähän asiakkaita, varsinkin Sofiella ja Imu-Fiella, kuten sotilaat häntä kutsuvat, ettei heillä ole muuta tekemistä kuin maata ja kuunnella. Anna avaa oven ja astuu syrjään.

Nainen livahtaa äkkiä sisään. Katsoo ympärilleen huoneessa, kävelee ikkunan luo ja nykäisee verhoista, vaikka ne ovat jo kiinni. Sellaiseen Anna on tottunut, asiakkaiden hermostuneisuuteen, pelkoon tulla nähdyksi huoran luona.

– Etsittekö seuraa? Minulla on valitettavasti enää vartti aikaa. Anna asettautuu ovelle. Hänellä käy naispuolisia asiakkaita

muutaman kerran vuodessa, eikä hänellä ole mitään sitä vastaan. He tuoksuvat paremmilta kuin miehet. Eivätkä ole yhtä saitoja. Mutta he ovat hyvin häpeissään, vaikka tahtovat vain tulla halatuiksi, hellästi kosketetuiksi ja ehkä kutitetuiksi, kun taas miehet ovat yleensä häpeilemättömiä, äänekkäitä ja julmia kuin hermostuneet naudat ennen teurastusta.

Nainen pysyttelee pimeydessä talikynttilän vieressä. Hän kuiskaa. – Sallikaa minun nähdä rintanne.

Anna ei ole tyhmä. – Se tekee kahdeksan shillinkiä.

– Saatte viisi riikintaaleria, nainen sanoo. Ääni on yhä pelkkä kuiskaus.

Viisi riikintaaleria. Se on omaisuus. Sen avulla he olisivat paljon lähempänä majatalon seuraavaa osamaksua. – En tahdo, että vaatteeni revitään riekaleiksi, Anna sanoo ja muistelee edellistä kertaa, kun rikas asiakas luuli voivansa tehdä mitä tahansa.

– Siitä teidän ei tarvitse olla huolissanne.

Anna höllentää korsettiaan ja työntää mekkonsa olkaimet olkapäidensä yli, jotta rinnat pullahtavat esiin. Nainen katsoo Annaa. Mittailee häntä, hänen vyötäröään ja varsinkin povea kuin teurastaja hiehon utareita karjamarkkinoilla.

– Tulkaa kanssani alas vaunuihini, ne odottavat kulman takana.

– En voi lähteä. Valitettavasti, rouva. Se on liian...

Nainen keskeyttää panemalla pikkusormensa Annan huulille. – Saatte rahat alhaalla.

– Minua odotetaan. Annalla ei ole tapana sanoa sellaista. Mutta kuka tahansa nainen ymmärtää kyllä hänen tilanteensa.

– Maksan enemmän, jos tulette mukaani, nainen sanoo ja vilauttaa Annalle oikeaa seteliä. Hänelle ei ole koskaan maksettu setelillä lukuun ottamatta sitä ranskalaismiestä. – Se on teidän, jos tulette mukaani, nainen kuiskaa lämpimästi hänen korvaansa. Anna tahtoisi antaa periksi houkutukselle, he tarvitsevat rahaa. Hän katsoo siskonsa huoneen suuntaan, sinne missä pikku-Marie

nukkuu Mollyn valvovan silmän alla. Anna ja Molly ovat antaneet toisilleen rikkumattoman lupauksen: he eivät koskaan mene asiakkaan kanssa kadulle. Eivät ikinä. Huorille tapahtuu kammottavia asioita pääkaupungin kaduilla, eikä se kiinnosta vartijoita eikä poliiseja. Huoran tappaminen ei maksa mitään. Täällä talossa naiset huolehtivat toisistaan. Avunhuutoon vastataan.

– Olen pahoillani, Anna kuiskaa. – En voi. En saa.

Nainen katsoo pois, hän on ärsyyntynyt. – Jatkakaa, hän sanoo ja osoittaa Annan povea.

Anna avaa korsettinsa ja pudottaa alushameensa lattialle. Hän asettautuu sängylle sellaiseen asentoon, josta useimmat miehet pitivät. Jalat puoliksi harallaan, kämmenet polvilla ja käsivarret tiukasti rintoja vasten niin, että nämä nojaavat toisiinsa kuin kaksi juopunutta kotimatalla.

Nainen istuutuu ja antaa kämmenselkensä liukua Annan vasemman rinnan yli. – Kuinka vanhat rintasi ovat?

Ensin Anna on hämillään. Ovatko rinnat eri-ikäiset kuin muu vartalo, jossa ne ovat kiinni? Ne ilmaantuvat tietysti myöhemmin, ne ovat vartalon viivästymiä, niin voi sanoa, sitäkö nainen tarkoittaa?

– Olen kaksikymmentäkahdeksanvuotias, Anna vastaa ja luopuu yrityksestä selvittää rintojensa tarkempi ikä vähentämällä kaksitoista ja puoli vuotta tämänhetkisestä eliniästään.

Nainen riisuu huivinsa, suorii hiuksiaan ja etsii jotain laukustaan. – Kiinnostavatko teitä parfyymit? Pidättekö omastani?

Nainen ojentaa huiviaan Annaa kohti ja nyökkää. Ei niin kuin *nuuhkaistaa toki* vaan niin kuin *teidän on nuuhkaistava*. Huivi tuoksuu heikosti sekä makealta että happamalta, kuin hunajalta, johon on sekoitettu jotain ällöttävää, ehkä valaanrasvaa.

– Onpa omituinen tuoksu, Anna sanoo.

– Kutsun sitä enkelinhenkäykseksi. Se on peräisin Länsi-Intian mustilta villimiehiltä.

Anna painaa nenänsä kankaaseen.

– En pysty...

Nainen pitää kättään Annan niskan takana ja painaa huivia tämän nenää vasten. Mikä tässä parfyymissä on niin tärkeää? Anna haukkoo henkeään ja tuntee muurahaisparven kulkevan keuhkujensa läpi. Tai jonkin, joka tuntuu siltä. Hänen täytyy huutaa Mollille tai muille, kenelle tahansa, mutta sitten se tapahtuu, hän ei enää hallitse vartalooaan eikä ääntään.

Naisen kasvot katoavat kuin sydänlanka tuleen.

Luku 2

– Onko äiti kotona? pikku-Marie kysyy puoliunessa.

Hänen nimensä on pikku-Marie, koska hän on pieni. Pieni ikäsekseen ruoanpuutteen ja heiveröisen isänsä vuoksi, joka ei enää ole tukemassa Annan ja tyttären elämää. Ja koska huoratalossa on toinen isompi Marie, inhottava ämmä, jota kutsutaan Home-Marieksi.

– Pian, Molly vastaa ja kuuntelee vartijaa. Kellon täytyy olla noin kymmenen. Annan pitäisi olla valmis nyt, oikeastaan jo aikoja sitten. Hän on alkanut ottaa vastaan enemmän asiakkaita sen jälkeen, kun he maksoivat Juudaksen luolan käsirahan. Mollynkin pitäisi ottaa vastaan enemmän asiakkaita, vaikka Anna sanoo aina, ettei hänen tarvitse. Sisar väittää, että työ rasittaa Mollya enemmän kuin häntä. Isosiskot kestävät enemmän kuin pikkusiskot, hän sanoo. Molly tietää hyvin, että Anna valehtelee. Tällä kun on pikku-Marie huolehdittavanaan. Mollyn on myös kannettava kortensa kekkoon. Huomenna. Huomenna hän päästää miehen tai kaksi huoneeseensa ja hautaa sielunsa syvälle sisimpäänsä, mistä he eivät tavoita sitä. Muuten hän, Anna ja pikku-Marie eivät koskaan pääse pois huoratalosta, jonka toisessa kerroksessa heidän yläpuolellaan on karjasuoja – pois ikuisesta paskan, himon ja oksennuksen hajusta.

– Täti?

Molly katsoo pikkuista, joka on noussut puolittain istumaan.
– Mitä? hän sanoo.

– Vastaa rehellisesti, pikku-Marie sanoo silmissään katse, jota Molly ei voi vastustaa.

– Lupaen sen. Ja sitten sinun täytyy rehellisesti sanottuna nukkua.

Pikku-Marie valmistelee kysymystään, se vie aikaa, Molly näkee pienen pään hakevan ankarasti oikeita sanoja. Hän käyttää odotusajan hiustensa suorimiseen, ne ovat takkuiset ja kurittomat, hänen paras korttinsa miesten kanssa mutta silti takkuiset ja kurittomat. Hän tekee nutturin niskaansa ja työntää pitkän hiusneulan sen läpi. Hiusneulan hän on saanut Annalta, joka sai sen kiinalaiselta merimieheltä, jolla oli ongelmia alapäässä. Anna ei tahtonut ottaa vastaan maksua, kun kiinalainen ei kyennyt hommiin, ja siksi kiinalainen antoi hänelle hiusneulan, joka on pitkä ja litteä mutta kapeampi kuin lihaveitsi ja väriltään punamusta kuten sotilaiden univormut. Anna on sanonut, että hiusneula saattaa pelastaa Mollyn hengen jonain päivänä. Huora on alaston ja vailla mitään, millä voisi puolustaa itseään, mutta hiusneulan ansiosta Mollylla on aina yllätys kätkettynä hiuksiinsa. Se on hänen huoransapelinsa, kuten Anna kutsuu sitä.

– Vauhtia nyt, kulta pieni, Molly sanoo. – Sinun pitää nukkua.

– Ja sinä vastaat rehellisesti? Pikku-Marie tapittaa häntä epäluuloisena.

– Kyllä, kyllä. Ja nopeasti sittenkin.

– Onko prinsessoja olemassa? Ihan oikeasti?

Molly hymyilee ja istuu sängyn reunalle, oljet pistävät häntä takapuoleen. Hän pyyhkäisee hiukset pois Marien otsalta ja koettaa saada vaaleat suortuvat pysymään pienten korvien takana. Hänes-tä tuntuu pahalta, ettei Marie ole koskaan kunnolla nähnyt kaupunkia. He pitävät hänet sisällä tai pihalla, sillä parina viime vuonna kuningas on rangaissut kovalla kädellä huorien lapsia. Viime

kuussa vietiin Karenin kaksi poikaa, Molly muistaa, miten Karen huusi ja kävi kuninkaan virkamiesten ja sotilaiden kimppeun, hän tahtoi lapsensa takaisin. Heidät on lähetetty jonnekin kaupungin ulkopuolelle, jotkut sanovat, että he ovat päätyneet maalla asuviin perheisiin, jotka käyttävät huorien lapsia renkeinä ja piikoina.

– Kyllä, Marie, prinsessoja on olemassa. Ja nyt sinun pitää nukkua.

– Oletko nähnyt niitä?

– Olen, Molly vastaa. Ja se on totta. Hän on kerran nähnyt kadulla yhden linnan monista kultaisista vaunuista ja sen sisällä valkoisten verhojen takana kasvot, silmäparin, joka tuijotti häntä ihmeissään. Voiko joku todella elää noin surkeasti? Niin prinsessan silmät sanoivat. Ei, Molly olisi tahtonut vastata. Ei voi. Mutta niin siinä käy, kun on köyhä ja rakastuu väärään mieheen. On vaarallista rakastua. Molly tietää sen. Hän tahtoi kuiskata sen Marielle. Jotta tämäkin tietäisi sen. Jotta tyttö osaisi varoa. Miehiä pitää varoa. Miehet ovat vaarallisia, vaarallisimpia maailmassa, rakastut ja tulet hylätyksi kuten Molly. Sen jälkeen et voi muuta kuin lähteä kylästäsi. Kukaan ei halua sinua, kun olet käytetty ja turmeltu. Silloin sinusta kiinnostuvat vain läpikulkumatalla olevat merimiehet ja sotilaat, huijaripuoskarit ja onnenonkijat, joilla on taskuissaan ylimääräisiä shillinkejä, sekä omituiset likaiset ukot mätine hampain ja opiskelijat sairaine fantasioineen. Niin kuin se kirjailija, jonka Molly lähetti Annan luo jonkin aikaa sitten. Andersen. Molly on pyytänyt Annaa olemaan varovainen tämän kanssa. Sellaiset miehet ovat vaarallisimpia. Molly muistaa yhden pojan Odininpoukamasta Onsevigista, tämä aloitti leikkelemällä eläimiä, kerran hän sai päähänsä murtaa mustarastaan siivet. Ja eräänä päivänä poika jäi kiinni naapurikylän tytön hakkaamisesta, hän oli mukiloinut tytön mustelmille ja murtanut tämän käsivarren. Sama pätee kirjailijaan. Tällä hetkellä paperin leikkely riittää. Mutta pian, kuukauden päästä tai seuraavan täysikuun aikaan mies tekee jotain

pahempaa, niin se menee. Mies on pyytänyt myös Mollya omituisen paperileikkeidensä malliksi, mutta tämä on torjunut pyynnön jyrkästi. Molly ei voi sietää sielultaan sairaita, hän ottaa mieluumin vastaan idioottimaisen ovimiehen kuin itseriittoisen kirjailijan.

Molly auttaa Marieta juomaan loput lämpimästä oluesta. Tyttö juo sen ahnaasti. Kylässä Lollannin alavilla mailla oli mahdollista juoda vettä mutta ei täällä kaupungissa, sekä aikuiset että lapset juovat täällä akvaviitilla terästettyä maitoa tai haaleaa olutta.

– Hyvää yötä, pikku hupsu. Molly katsoo, kuinka tyttö ryömii oljille kuin laiha porsas. Aivan liian laiha. Heidän on päästävä pois tästä loukosta. Jos – tai kun – he saavat oman majatalon, heillä on varaa panna keittoon enemmän sianlihaa. Eikä heidän tarvitse varoa kuninkaan virkamiehiä ja piilotella pikku-Marieta laatikossa sängyn alla kuin salaista nukkea.

Siinä samassa kuuluu vartijan ääni. *Kello on yksitoista, kaikki on rauhallista*, mies huutaa hermostuneen hevosen ja majatalon edustalla laulavan juoppo-Oton metelin yli. Yksitoista, voiko se pitää paikkansa? Niin myöhään Annalla ei ole koskaan tapana työskennellä.

Molly nousee ja menee ovelle kuuntelemaan. Annan huone on kauempana käytävällä samassa kerroksessa.

Onko Anna voinut törmätä epätoivoiseen poikamieheen, jolla on viimeinen shillinki taskussaan? On kuukauden puoliväli – ei siis se aika kuusta kun kaupungin ulkopuolella maataloilla työskentelevät päivätyöläiset, kisällit ja apumiehet kärsivät rahapulasta. Kuun loppupuolella he yrittävät joskus tinkiä alennusta hinnoista ja saattavat äityä rasittaviksi kuunnella ja vaikeiksi hallita. Se ei tosin yleensä tuota Annalle ongelmia. Hänellä on käytännöllinen lähestymistapa asiakkaisiin.

Alussa pikkuisen nukkuessa Mollylla oli tapana kysellä Annalta neuvoja ja apua vähän kaikesta, mitä aloitteleva huora voi oppia